

דלתות מסתובבות

שנת תשע"ט שעומדת בפתח תהיה שנת בחירות ברשויות המקומיות. לרגל השנה החדשה והשינויים שהיא צפויה להביא לעיר פנתה ביילי בסרגליק למספר תושבי העיר שסיפרו על בחירות משמעותיות שעשו בחייהם

ביילי בסרגליק 06/09/2018

מיכל הובר – רוטשילד (צילום: עדי כהן מעדיגיטל)

החלטה ששינתה את החיים, דלת שסגרו ופתחו אחרת, ההחלטה ללכת עם הלב ולא עם מה שנחשב נכון וראוי, מפגש משמעותי, עזיבת מקום עבודה נחשק לטובת משהו חדש ולא ידוע ועוד, הם אלו שהפכו את חייהם לאחרים, שינו עבורם את כל מסלול החיים, למשהו אחר לחלוטין. לרגל סיומה של תשע"ח ותחילתה של שנת תשע"ט, שתהיה שנת בחירות, ביילי בסרגליק, בחרה כמה מתושבי רמת השרון ושוחחה עמם על הבחירה המשמעותית של חייהם, ונחשפה לסיפורים מופלאים והם מובאים כאן.

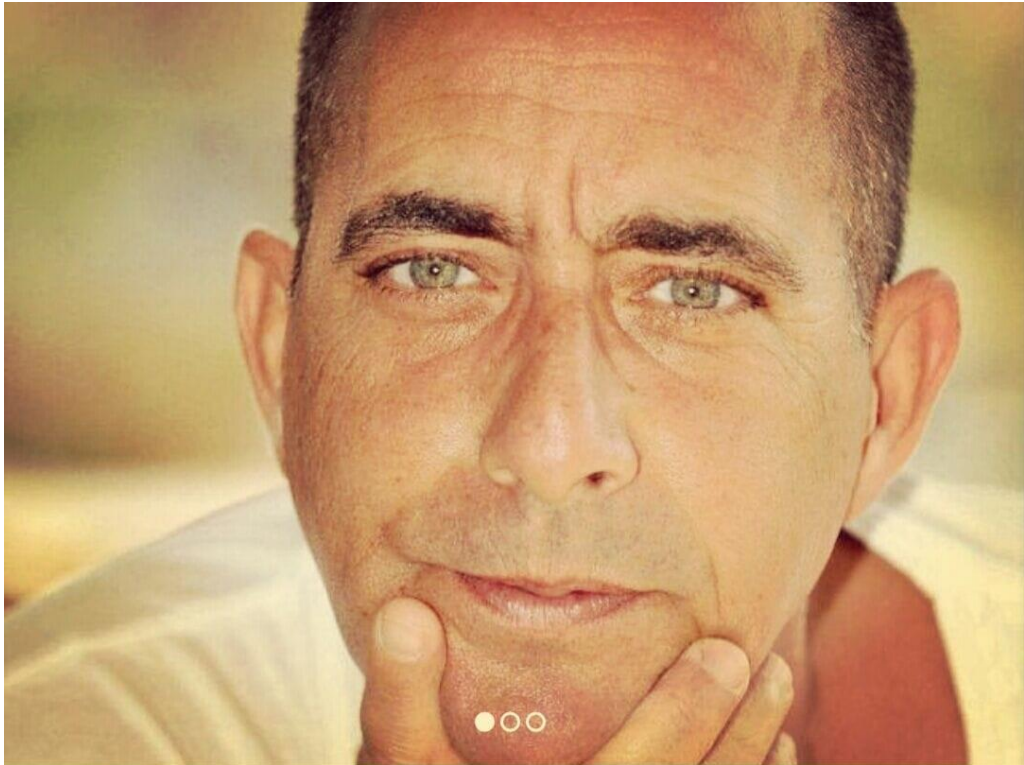
מיכל הובר-רוטשילד (46), רקדנית, חוקרת תנועה, מורה לתנועה שיקומית

"בהיותי בת 32, החלטתי לעזוב את משרד עורכי הדין בו עבדתי כעורכת דין במשך שש שנים. החלטתי להגשים חלום ילדות ולשוב לרקוד. אחרי חצי שנה, התקבלתי ללהקה של עידו תדמור והתחלתי לרקוד שם באופן מקצועי. סגרתי מעגל. הפכתי להיות רקדנית מקצועית והפסקתי לעסוק בעריכת דין. לפני זאת החלטתי לצאת למסע של חיפוש עצמי. לכאורה היו לי כל הסיבות להיות מאושרת. חייתי חיים נוחים, הצלחתי בעבודה, הייתה לי משרת עורכת דין מפנקת ומתגמלת אבל הרגשתי כמו שידור רדיו שמזייף, חייתי חיים מושלמים אך של מישהי אחרת. הבחירה הייתה לחזור לרקוד באופן מקצועי. עד גיל 20 רקדתי והמחול היה כל עולמי אך אז פחדתי מדי ללכת עם החלום עד הסוף, נכנעתי למוסכמות חברתיות ולצפיות החברה ממני, ויצאתי ללמוד עריכת דין, כמו בפולניה, מה, תהיי רקדנית בפולניה? אך בגיל 32, היה זה רגע מכונן, שבו החלטתי שלא אכפת לי מה יגידו, התגברתי על הפחד ועשיתי זאת. היום האגנדה שלי היא שתנועה יוצרת מציאות, תנועה משנה לנו את החיים ואת המוח. נעשו מחקרים מדעיים שמוכיחים זאת, וזוהי מהות החיים להיות בתנועה. אפילו בטבע, מה שלא בתנועה נובל ומת. הברק הזה שאני רואה בעיני האנשים כשהם בתנועה, והשינוי שאני רואה המתחולל בהם לטובה באמצעות התווה, הם אושר עילאי עבורי, זאת תרומתי הקטנה לקהילה".

ראובן זליץ (60) יועץ תקשורת ועורך תוכן

"הבחירה הכי משמעותית שלי הייתה הפגישה עם הדלאי למה, וההחלטה להישאר עמו יום שלם. זה היה לפני כ-20 שנה, פגישה ששינתה את חיי מהקצה אל הקצה, בכל המובנים, בעיקר בפן של להבין שלטבע יש גבולות וחייבים לשמור עליו ועל הגבולות שלו. הוא לימד אותי את המילה הנפלאה שקוראים לה חמלה. נשלחתי אז כצלם עיתונות צעיר, על ידי מערכת עיתון מעריב, לצלם את הדלאי למה שהגיע לביקור בישראל. החלטתי ובחרתי להישאר עמו יום שלם כי הבנתי שאני לא אראה עוד אדם מואר בחיי. אז הוא לא היה כה מפורסם כמו היום. לקח לי כמה שנים להבין, מה עבר עליי ביום

הזה איתו, ומה הוא אמר לי במהלך כל היום. כמי שלא נחשב כמחבק עצים ידוע, הפגישה איתו שינתה לחלוטין את חיי. לפני הפגישה איתו הייתי גרוש הולל ופוחז, שלא היה מודע לסביבה ולעצמו, ומאז, לאט לאט, התחלתי להביט גם פנימה וגם החוצה, ולמרות שגם כיום יש לי עוד דרך ארוכה ללכת, בזכותו, לדעתי, אני על הדרך הנכונה".

ראובן זליץ (צילום: פרטי)

ד"ר קובי נווה (סיסקו) (64) מנכ"ל הכפר הירוק

"הבחירה המשמעותית שהשפיעה רבות על חיי, הייתה להגיע ללימודים בכפר הירוק בהיותי בן 13 וחצי. במקור אני מקריית מלאכי, ושם התגוררתי ובאותם ימים ולא היה כלל תיכון שם. לכן מחצית מהתלמידים יצאו לעבודה בסוף כיתה ח', 25 אחוז מהתלמידים יצאו למרכז הכשרת נוער למקצועות הנגרות, מסגרות, מכונאות וכדומה, והיתר פנו ללימודים בכפרי נוער. המחנך שלי: חביב אלון, הציע לי ללכת לכפר הירוק, והחלטתי לקבל את עצתו. מה שקרה מאז הוא, שנפשי נקשרה בכפר הירוק כה חזק, שמיד לאחר השירות הצבאי בצנחנים, חזרתי לכפר הירוק כמדריך חברתי, ובהמשך כרכז תרבות וספורט, ואז הפכתי למנהל הפנימייה, ולפני 16 שנים, הגשתי את חלומי הגדול, והפכתי להיות מנכ"ל הכפר הירוק. האהבה שלי לכפר הירוק היא עצומה. בכפר הכרתי את אשתי בת רמת השרון, כאן בבריכה בכפר הירוק נישאנו, כאן נולדו שני ילדינו וכמעט כל חיי אני בכפר הירוק. אין לי ספק שהבחירה להגיע לכפר הירוק, השפיעה עמוקות על חיי, שכן היא פתחה לי את הפתח ללימודים אקדמיים בהמשך, עיצבה את חיי, עתידי, ואפילו את עתיד ילדיי, ולחשוב שכל זה היה בגיל 13 וחצי יל כה צעיר וכה השפיע על חיי".

קובי נווה (צילום: פרטי)

אוריאלה פז מורין (55), מפתחת שיטת אומגה לקפיצה קוונטית בחיים

"לעזוב את התפקיד שלי כמנהלת פרסום ושיווק בסוף שנות ה-90, ולהתחבר לייעוד חיי, ומאז לעזור לאלפי אנשים לעשות פריצת דרך משמעותית מחייהם. בחברה בה עבדתי, פתאום לא נכנסו הזמנות והעסק נקלע לקשיים. הבוס שלי אז קרא לי לשיחת בוקר וניסה למצוא פתרונות לבעיה 'אולי תפעילי את הקסם או האנרגיה שלך' אמר. אמרתי לו או קיי ונכנסתי לחדר השני. התחברתי לאיזו אנרגיה ותדר. תוך 20 דקות, הטלפון החל לצלצל ולא הפסיק 3 ימים, התקבלו הזמנות ופגישות, משהו מטורף. אמרתי לעצמי, אם אני מצליחה להפעיל את האנרגיה הזו ולגרומ לשינוי במציאות היומיומית, הרי שאני חייבת ללמד זאת עוד אנשים. מיד אחרי, טסתי לנסיעת עסקים להונג קונג, וכל הטיסה חשתי את הנוכחות של סבתי עליה השלום. או אז, גמלה בי ההחלטה לעזוב את כל העיסוקים הקונבנציונאליים, ולהתמסר לשליחות

הזו של ללמד אנשים כיצד להתחבר לתדר הזה של אומגה, ולהפעיל עוד כלים שמשחררים במהירות ולעומק מנגנונים סמויים המנהלים אותנו. הבחירה הזו שינתה את כל חיי".

אוריאלה פז מורין (צילום: אלי דסה)

אילנה ברוך (57) מורה לאמנות רב תחומית קולנוע וטלוויזיה

"היו לי הרבה בחירות משמעותיות בחיי. אחת מהן, היא הבחירה ללמד בחינוך המיוחד. שם גם הייתי המורה הראשונה בארץ שהעבירה בהצלחה בגרורות בתחום קולנוע וטלוויזיה חמש יחידות. כשהבנתי, שלא כל הילדים עם צרכים מיוחדים משולבים במערכת 'הרגילה', שיש מערכות מופרטות, ושחלק מהילדים הללו לא מקבלים את ההזדמנות השווה, חשבתי שאני יכולה ורוצה, להיות מי שתיתן, לפחות בתחום הדעת שלי, הזדמנות שווה. פניתי לבית ספר לחינוך מיוחד, ושם לימדתי למשך כמה שנים בגרות חמש יחידות בקולנוע וטלוויזיה. כל תלמידיי כיתתי עברו בגרות. זו הייתה פעם ראשונה בבית הספר הזה שעברו בגרות. זה נתן לי סיפוק מאוד גדול. הרגשתי שתרמתי משהו לשינוי התפיסה. מבחינות רבות, זו הייתה גם נקודת מפנה עבור התלמידים, עבור בית הספר וגם עבורי, והבנתי שכל אחד יכול. מאז דלתי פתוחה יותר לרווחה עבור הילדים האלו, שהרבה מהאפיונים שלהם הוא כישרון אמנותי רב".

אילנה ברוך (צילום: פרטי)

גבי סינגר ויטלה (45), יזמית בתחום ההתחדשות העירונית ואדריכלית

"הבחירה המשמעותית, אחת הכי חשובות, שעיצבו את חיי, הייתה לעזוב הכל ולנסוע אחרי מי שהיה אז החבר שלי, והחליט לנסוע לעשות תואר שני בלונדון, ואף לא היינו מחויבים אז. הייתי בת 28, נסענו ללונדון, הוא החליט לעשות את התואר השני שלו במנהל עסקים שלו שם. אני הייתי צריכה להחליט אם אני נשארת בארץ, ושאלתי צ'אנס, שהחברות והאהבה שלנו יחזקו מעמד עד שיחזור מהלימודים או לעזוב הכל: עבודה, משפחה, חברים, ולנסוע אחרי האהבה. החלטתי לנסוע. זו הייתה אמורה להיות נסיעה בת שנה. השנה התארכה לעשר שנים, שבמהלכן השתקענו בלונדון, התחתנו, נולדו לנו שני בנים (אחד נוסף נולד אחרי בארץ), ושם התחלתי את קריירת התכנון שלי כאדריכלית באחד משני המשרדים הכי גדולים בעולם. זה כמו דלתות מסתובבות. החלטה שהייתה אמורה להיות טיול של שנה וחזרה לארץ, להמשיך חיים, עשתה פיבוט שלא יכולתי לדמיין. מצאתי את עצמי חיה, עובדת ונושמת את בירת העולם. טסתי לפרויקטים בסין, הונג קונג, אמסטרדם, דבלין, קופנהגן ועוד, ניהלתי צוות של 65 אדריכלים עם פרויקטים גדולים. בנינו את הפרויקט של האי המלאכותי דונג טאן מול חופי שנחאי - החוזה הכי יקר שנחתם בממלכה המאוחדת - פרויקט של אי ירוק ואקולוגי, הכל באנרגיה מתחדשת, פרויקט שהושקעו כמה מליארדים. זכיתי במקום הראשון על תכנון שדה התעופה של וושי בסין, תכננתי את תחנת המטרו של שדה התעופה בדבלין ועוד. חיי השתנו בעקבות הבחירה לנסוע."

גבי סינגר ויטלה (צילום: פרטי)

הילה ליכטבלאו (42) מאמנת אירובי וחיזוק במים

" עבדתי כמהנדסת תעשייה וניהול, והרגשתי שאני לא עושה טוב לאנשים מסביבי וגם לא לי. חיפשתי לעשות משהו בעל משמעות. יום אחד, באמצע אימון בסטודיו C ניגשה אליי המדריכה ושאלה אותי אם אהיה מוכנה להיות מדגימה בקורס הבסיסי שלהם. החלטתי שכן, והתחלתי להדגים בקורסים. יום אחד, נפל לי האסימון, הבנתי שאני כה טובה בזה ואהבת את זה, והחלטתי לעזוב את העבודה כמהנדסת תעשייה וניהול, לצאת לעשות קורס מדריכת אירובי וחיזוק והחלטתי שאני עוזרת אומץ ומקימה מיד סטודיו משלי. מאז, מזה שנתיים וחצי, אני מאמנת ילדות, נערות ונשים בתוך הבריכה הפרטית שלי אירובי וחיזוק בתוך המים, וגם מאמנת בסטודיו. מאז הבחירה הזו אני לא מפחדת יותר מכלום, יותר חזקה מבחינה רגשית כי נתקלתי בהמון סוגים של אנשים ולמדתי להתמודד עם הרבה מהם ולהקים עסק לבד, אני חשה גאוה עם עצמי וזה שהצלחתי לעשות את מה שאני אוהבת".

הילה ליכטבלאו (צילום: פרטי)